

ANGYALFÖLDI ÖRÖMHÍR

A Budapest-Angyalföldi Evangélikus Egyházközség

ősz körlevele

2014. szeptember

Szárnyalás – az egyetlen úton

*„Miért is nincs szárnyam, mint a galambnak,
hogy elrepülhetnék, és nyugton lehetnék?” (Zsolt 55,7)*

A zsoltáros szárnyalni akar. Mert érzi, nem mozdul az élete. Fel akar emelkedni, felül akar emelkedni mindazon ami a földön lefékezi, és akadályozza abban, hogy kitörjön a bénító állapotból, ami meghatározza a jelenét. A zsoltáros szárnyalni akar, mert szabadságot akar, nyugalmat akar, szeretné, ha megmozdulna az élete, méghozzá felfelé, mert ki akar törni a mélységből. De sóhajtásából érezzük, hogy minden hasonló törekvése addig kudarcot vallott. Megértjük őt.

Mindannyian szárnyalni szeretnénk. Különböző helyzetből érkezünk, más-más kérdések foglalkoztatnak, különböznek az életkörülményeink, a nevelésünk, az iskolázottságunk, eltérő az életkorunk és élettapasztalatunk. Van azonban, ami közös bennünk. És ez a szárnyalás, a felfelé való szabadulás vágya. Mert érezzük mi is, hogy jó lenne felemelkedni, felülemelkedni. Megvannak a magunk történetei, tapasztalatai, és a vágy is a tiszta, szabad életre, amit nem köt a gravitáció és egyéb fizikai és lelki törvényszerűségek, bűneink, rendezetlen kapcsolataink. Mi is irigyeljük a galambot, mert szárnya van.

Eddig jutunk el a zsoltárossal együtt. És itt megtorpanunk, megrekedünk. Hogyan tovább? Egyáltalán van-e tovább? Van-e út felfelé, vagy mindez csak az emberi vágy szintjén jelentkezik?

Tizenhét évvel ezelőtt lehetőségem volt leszállni Magyarország legmélyebb bányájába, az azóta bezárt recski ércbányába. Ennek a bányának 1150 méteres függőleges aknája van. Minket felhúztak egy ún. bödönben az aknafedő fölé, amely kinyílt és alattunk 1150 méteres mélység volt a föld belsejébe.

Amikor végre elértük a legalsó szintet, megkönnyebbülve szálltunk ki a bödönből, végre szilárd talaj van a lábunk alatt. Ekkor mondta a bányajárás vezetője, hogy alattunk még egy kb. 50 méter mély vízgyűjtő van, ahova a talajvizet vezetik, majd kiszivattyúzzák. Majd félig tréfásan hunyorítva mondta: *„Mindig van lejjebb”* Mindenki nagyot sóhajtott. Elindultunk a barlangszerű vágatba, és rövid idő múlva mindnyájunknak feltűnt, hogy táblák vannak időről időre a vágat falán, amin van egy felirat *„Menekülési irány”* és egy nyíl. Kérdésünkre, hogy erre miért van szükség, hiszen innen csak felfelé lehet menekülni. *„Ez igaz”* – mondta a tapasztalt bányaász – *„de innen csak egy út vezet felfelé!”*

Ez a mondat tökéletesen kifejezi a keresztyénység lényegét. Erre a felismerésre egyedül a Szentlélek tud elvezetni bennünket. Csak egy út vezet felfelé. Aki szárnyalni akar, aki fel akar emelkedni, aki felül akar emelkedni mindazon a mi a földön lefékezi, és akadályozza abban, hogy kitörjön a bénító állapotból, ami meghatározza a jelenét, annak számára Isten egyetlen utat adott. És ez az egy út pedig nem egy tanítás; ez az egy út nem valamiféle etikai rendszer; még csak nem is a vallásosság, vagy a jó cselekedetek. Ez az egy út, az egyetlen út az üdvösségre, az Istennel való élő kapcsolatra egy személy: Jézus Krisztus.

A Biblia minden kijelentése Őrá mutat, és benne éri el a célját. Az Örök-kévaló Isten, a világ teremtetője, aki által van minden élet, Jézus Krisztusban lett emberré, hogy általa megváltsa az emberiséget, amely menthetetlenül elszakadt tőle.

„Mindig van lejjebb (...) de innen csak egy út vezet felfelé” – az első mondat igazságtartalmát nem hiszem, hogy bárki is vitatná. Keserű tapasztalat ez, ha körülnézünk környezetünkben. Gondoljuk végig, hogy családtagjaink között, vagy barátaink, ismerőseink között mennyi a kisiklott, céltévesztett élet. És ha magunkra nézünk, a saját életünkre, mit látunk? Nem kerít-e minket is hatalmába a keserűség, a magányosság-érzés, a *„mindig van lejjebb”*- hozzáállás? *„Miért is nincs szárnyam?!”* Mert nincs szárnyam... Meghalljuk-e a drága evangéliumot, ami nem követel, hanem ad, amelyet nem elsajátítani kell, hanem elfogadni. Lesz-e az életünkben élő valósággá a szárnyalás, a szabadság, és az üdvösség?

Ez egyedül attól függ, hogy felismerjük-e Jézus Krisztusban az egyetlen utat felfelé.

Grendorf Péter

lelkész

(A X. Országos Evangélikus Ifjúsági Találkozón Soltvadkerten,
2014. július 18-án elhangzott reggeli áhítat szerkesztett változata)

„Mit akarsz, mit tegyek veled?”

Garai Szilvia pszichológus, egyetemi hallgató bizonyágtétele

A jerikói vak koldustól, Bartimeustól kérdezte ezt Megváltó Urunk, amikor az felsőruháját ledobva odabotorkált hozzá (ld. Mk 10,46-52). Pár hónappal ezelőtt pedig, amikor az életemben egy határhelyzetet éltem meg, és olyan lelki sebek szakadtak fel, amelyekről már azt gondoltam, nincsenek is meg, engem is megszólított, és nekem is ugyanezt a kérdést tette föl: „Mit akarsz, mit tegyek veled?” Ezzel a kérdéssel pedig egyúttal döntés elé is állított: hiszed-e, hogy van hatalmam arra, hogy meggyógyítsalak és megszabadítsalak, vagy nem? Akarod-e, hogy megváltozzon, és egészen megforduljon az életed? Bízol-e bennem?

De miért is kellett volna megváltoznia az életemnek? Pont az enyémnek? Nem volt az ügyis elég szép? Az őseim – amennyire tudom – évszázadokon át evangélikus, templomba járó, dolgozó emberek voltak. Már egészen fiatal korom óta járok rendszeresen az istentiszteletekre, nagyon szerettem a hittanórákat, több bibliaversenyt nyertem az erdőközi gyülekezet csapatával. Egyházi iskolába jártam Aszódra, voltam Amerikában evangélikus gyerekeket táboroztatni, képviseltem egyházunkat az Európai Egyházak Konferenciáján. A középiskolát kitüntetéssel végeztem el, az első diplomám is jeles lett... Mi a baj az életemmel, hogy bármit is változtatni kelljen rajta?

Meglepett Jézus kérdése, nem is értettem először. Sőt, majdnem hogy felháborítósnak találtam. Hogy kérdezhet ilyet? Hát nem eddig is Őt szolgáltam mindennel, amit csináltam? Mindig is azt gondoltam, hogy Ő velem van, és nem érhet semmilyen nagy baj. Ha találkoztam Vele, mindig szívesen láttam. Drága vendég volt Ő az életemben. Sokszor elfogadtam a tanácsait (merthogy a parancsait és figyelmeztetéseit ennyire láttam csupán, pusztán tanácsoknak), de amikor nem tetszett, amiket mondott, csak vontam egyet a vállamon, és arra gondoltam, úgysem akar nekem rosszat, boldognak szeretne látni, így megbüntetni sem fog. Ennyivel elintéztem az egészet. Számmal azt imádkoztam, hogy legyen meg az Ő akarata – szívemben pedig egyre csak azt kívántam, hogy legyen meg az én akaratom, az pedig úgyis tetszik majd Neki is, mert szeret, és azt akarja, hogy nekem jó legyen (a „jó” fogalma alatt pedig azt értettem, ami szerintem, a magam emberi eszével számomra a legjobb...)

Pedig Neki nem tetszett az én akaratom. És nem szeretett a vendégem lenni. Ő az én Uram és egyben Barátom akart lenni (vö. Jn 15,13-15). Azt akarta, hogy megszabaduljak láthatatlan bilincseimtől, amelyek nem engedték, hogy egészen az Ővé legyek. Régóta munkálkodott a szabadításomon.

Azzal kezdte (már kétezer évvel ezelőtt!), hogy nagyon szeretett. Annyira, hogy emberré lett – értem, Garai Szilviért is! – és felvitte az összes bűnömöt a keresztre, hogy üdvösségem legyen. Mekkora kimondhatatlan kegyelem ez! Aztán elhozott ide, az angyalföldi gyülekezetbe, és gondoskodott arról, hogy el tudjak járni a fiatal felnőttek bibliakörére is – ahol Ő és az Ő igéje van a középpontban. Innentől már nem tudtam kikerülni Őt. Közvetlenül 2014 pünkösdje előtt pedig fölvettem a kérdést: „Mit akarsz, mit tegyek veled?”

Egy vak embertől kérdezte ezt először. Bartimeus pedig így válaszolt: „Mester, hogy lássak!” De hát én nem is voltam vak! Vagy mégis?

Igen, az voltam. Lelki vakságban szenvedtem. Nem egyedül Jézusban bíztam, és nem adtam át Neki az egész életem. Nem vettem észre, hogy mennyire megkötözött vagyok, és milyen nehéz, láthatatlan súlyok húznak le a földre. Egyes dolgokat magamnak akartam megtartani. Nem is szerettem volna, hogy Ő lássa ezeket, gondosan elrejtettem és elzártam őket magamban.

A vendég pedig nem úr a háznál, nincs felhatalmazva rá, hogy kitakarítson és rendbe tegyen mindent. De amikor válaszoltam neki: „Jézusom, add, hogy lássak”, egyúttal azt is kértem Tőle, hogy jöjjön be az életembe, és legyen annak igazi Ura. Ő pedig eljött, átölelt, és velem maradt. Leírhatatlan ez a kegyelem.

Bartimeus, miután meggyógyult, Jézus követője lett. Én is ezt szeretném: mostantól fogva csak a Pásztor nyomában járni. Ő pedig feladattal is megbízott: menjek, és tegyek bizonyosságot Róla, nemcsak pszichológusként, amire eddig készültem, hanem lelkészként is. Nem lesz egyszerű, tudom, de Krisztusom szeretete állandóan sürget, és az apostolokkal együtt vallom, hogy nem tehetem meg, hogy ne mondjam el, amit láttam és hallottam.

Mostantól tehát „egyét teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának Krisztus Jézusban adott jutalmáért” (Fil 3,14)

NYÁRI GYÜMÖLCSEINK

Tanévzáró istentisztelet június 1-jén

Az idei tanév volt az első, hogy a kötelezően választható hit- és erkölcstan tanóra révén gyülekezetünk lelkésze négy iskolában 15 gyermek között végezhetett hitoktatást. Gyülekezeti hitoktatásban 3 gyermek részesült, a gyermekbibliakörnek 8 hűséges látogatója volt. Nagy örömünkre, közülük több mint 20 gyermek vett részt és szolgált énekkel, imádsággal a tanévzáró istentiszteleten.

Szolgálatok a X. Szélrózsa Evangélikus Ifjúsági Találkozó Soltvadkerten július 16. és 20. között

Gyülekezetünk lelkésze két áhítat megtartására kapott felkérést a találkozón, ifj. Gaál János a Küldetés Sátorban az EKME ifjúsági referenseként, illetve Garai Szilviával egy reggeli áhítaton imádsággal szolgált. A záró istentiszteleten Grendorf Péter Szilviával és Tekán Dáviddal vett részt az úrvacsoraosztásban.

A fóti Evangélikus Kántorképző Intézet növendékei előadták Bach 120. kantátáját augusztus 17-én, istentiszteleten

Dr. Kertész Botond tanfolyamvezető kíséretében az intézet közel 60 fős gyermek-kórusa hivatásos zenészekkel és szólistákkal kiegészülve dr. Kamp Salamon vezényletével szolgált gyülekezetünkben. Az alkalomra sok hozzátartozó is ellátogatott az ország különböző pontjairól templomunkba.

Gyermekrovat

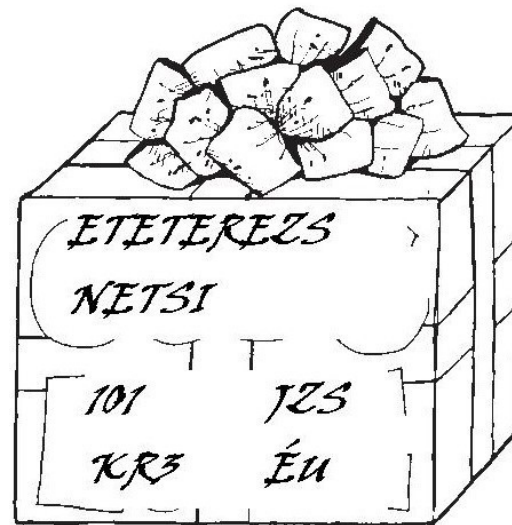
Bibliai feladat kicsiknek

A Szentírásban sokszor keresnek valamit vagy valakit az emberek, amely nagyon értékes a számukra. Lukács evangélista jegyezte fel azt a jézusi példázatot, mely szerint egy asszony elvesztette egy drachmáját, és aztán hogy megtalálja, mindent tüvé tett érte a házában. A képen ezt a fizetőeszközt, pénzürmét találjátok. A feladat ennek minél pontosabb lemásolása!

Játékos fejtörő nagyoknak

Az alábbi ajándékdobozba két különböző logikai szabállyal rejtettük el világunk legértékesebb kincseit. Egy bibliai fejezet is megtalálható benne, amely szoros kapcsolatban áll mindkettővel. Hármass megfejtést várunk!

A helyes megfejtők jutalomban részesülnek, ha a gyermekbibliakörök egyikén a megoldást leadják!

Hívogató gyermekbibliakörre

Bibliai kincsvadászat címet viseli ebben a tanévben az istentisztelettel párhuzamos gyermekalkalmunk. A Szentírás lapjain számos lelki kincset fedezhetünk fel, amelyek kitartással a mindennapjainkat gazdagíthatják, ezt szeretnénk a 2 és 12 év közötti kisgyermekek számára is érthető módon, játékosan közel hozni.

A résztvevők számára idén is készülünk meglepetésekkel. Minden gyermek kap egy üres kincsesládát, amelybe az év során különböző, a tanult bibliai történetekhez kapcsolódó kincset rejtheti el.

Hívogató baba-mama körre

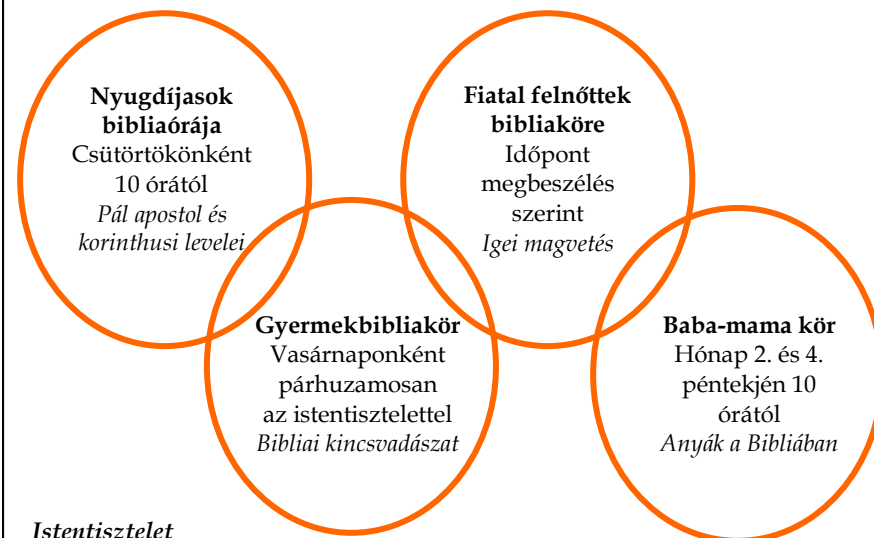

Ebben a tanévben is megszólítjuk gyülekezetünk jövőjét, a legkisebbeket és édesanyjukat a *baba-mama körön* való részvétel felajánlásával. Ebben az évben *Anyák a Bibliában* című adja találkozásaink vezérfonalát. Margot Käßmann, volt német evangélikus püspökasszony azonos című könyve segítségével keressük a párhuzamokat az ókori bibliai asszonyok és mai bibliai édesanyák élethelyzetei és mindennapi probléma megoldási módszerei között. Az első alkalomra szeptember 12-én kerül sor. Részletekről érdeklődni lehet Grendorf-Balogh Melindánál.

Hívogató tanévnyitó istentiszteletre

Szeptember 14-én 10 órakor kezdődő istentiszteletünkön hívjuk segítségül Urunkat, kérünk erőt az előttünk álló tanév és munkaév feladatainak elvégzéséhez. Az alkalmat szeretetvendégség követi, melyre örömmel fogadunk felajánlásokat. Mindenki számára kis meglepetéssel készülünk!

Állandó alkalmaink

Istentisztelet

Minden vasárnap 10 órakor a templomban, egyéb egyházi ünnepeken aktuális kiírás szerint.

Lelkészi hivatal

Állandó időpontban tartott **fogadóórát** – az idei munkaévben az iskolai órarendben tartott hittanórák miatt – **nem tudunk tartani**.

Keresztelő, esküvő, temetési szolgálat kérése kizárólag telefonos egyeztetés alapján lehetséges (+36-20-775-3964-es mobilszámon).

Lelkipásztori beszélgetésre szintén csak előzetesen egyeztetett időpontban van lehetőség!

Hittanoktatás

A kerület **általános iskoláiban** az órarendbe építve az első, második és ötödik, hatodik osztályos tanulóknak.

Konfirmációra előkészítő oktatás novemberben indul, a szülőkkel megbeszélendő időpontban.

Budapest-Angyalföldi Evangélikus Egyházközség

1134 Budapest, Kassák Lajos u. 22. 320-8207

angyalfold.lutheran.hu, angyalfold@lutheran.hu

Bankszámlaszám: 11713005-20456104

Grendorf Péter lelkész: +3620-775-3964

peter.grendorf@gmail.com

Körlevelünk évente három alkalommal jelenik meg.
Készül a Graphic nyomdában.
Szerkesztő: Grendorf-Balogh Melinda